

Jesen mi je prišla nasproti . . .

Jesen mi je prišla nasproti:

vsa v zlatih tenčicah, solnčna in blaga.

Težka žita se sklanjajo in šumé pesem obilja, pesem prestanega truda in hvalnico Najboljšemu, ki je izpolnil nade . . .

Ob hišah in kolovozih se lomijo veje prepolnih jablan.

V goricah smeh in glasne šale.

In solnce — božje oko — gleda milo in dobro na pridne ljudi v polju, na rdečežolto bukovje v hribu in na ves svet . . .

Jesen se mi je približala:

Poslednji orač je vrgel ralo na voz in pognal voli. Okorni korak se je utrgal iz črne prsti, in v meglo sta se potopila vprega in mož.

Prihaja hlad in dolge noči. Zjutraj ni solnca izza visoke, sive stene oblakov.

Utrujena zemlja se odpočiva.

Sém od gora buče vetrovi jesenski koral . . .

Jesen je obstala pred menoj:

Pogledal sem v zrcalo: tu, tam srebro v laseh, tu, tam zarez v licu, ki je davi ni bilo. Pogledal sem v srce: liki davne rože s stare skrinje, tako otožno dehti spomin na daljno, sladko mladost.

In ko mi je bilo hudo, sem šel pogledat, sinko, še v tvoje oko, pa sem se, glej, potolažil:

V tvojih očeh se bliska pomlad!

Mlada in močna, plodna in nedotaknjena te čaka njiva tvojega življenja.

Boš li vedel ločiti ljulko od dobrega semena, boš znal težkati zrna v krepki dlani, preden jih v širokem loku zalučiš skozi solnčno zlato luč h kalitvi? . . .

Kako boš delal, kako boš sejal? . . .

Glej, tvoja njiva čaka!

O, že se brazde kadijo v jutru . . .

Anton Žužek.

